

Különösen ez a sikere sokakban azt a hitet keltette, hogy Pósta Béla a „reálítások“ embere volt; nem régen egy kolozsvári napilap is ezt írta valamely alkalomból. Hatalmas tévedés! Nálánál naivabb és javíthatatlanabb ideálistát elképzelni sem lehet. Eredményeinek nem ez a titka, hanem egészen más. Az, hogy amihez hozzáfogott, annak hasznos voltáról meg volt győződve. Ez a meggyőződés acélozta munkakedvét és lelkesítette; hozzájárult feltétlen kötelességtudása és határtalan munkakedve, mely nem számolt még azzal sem, hogy vajjon birja-e? Ez utóbbi miatt kétszer volt aggasztóan beteg, s élete utolsó öt esztendejében állandóan gyöngye. Egy tekintetben azonban igaz lehet a „reálítás“-ra való utalás: amennyiben a munka mindig reálítás, minél ideálisabb célért, minél odaadóbban végzik, — annál reálisabb eredményekkel jár. Pósta Béla sikereinek titka: a becsületes munka, semmi más!

Az elmondottak nyilvánvalóvá teszik, hogy nem maradhattak elmondatlanul. Akkora tevékenység nem tűnhet el méltatás nélkül. Több, részletesebb ismertetés is indokolt volna, de szegénységünk nem enged meg többet. Ami elmaradt terjedelemben, azt pótolja szívünk melege. És ez egészen illendő is lesz. Hozzá: sokszor kellett csak ezzel és a jól teljesített munka lelkingugalmat adó tudatával beérnie!

Dr. Buday Árpád.

IN MEMORIAM.

(Abkürzung)

Bei Beginn unserer Tätigkeit, ist unsere erste Pflicht, auf dem Altare der Pietät zu opfern. Der Zufall brachte es so mit sich, dass wir Gelegenheit haben, gleichzeitig mit dem Zolle dankbarer Erinnerung vor die Manen beider bisherigen Leiter des Institutes zu treten. Der Erste Heinrich Finály v. Kend (1825—1898.) legte das Fundament des Institutes bei der Gründung unserer Universität in Kolozsvár und pflegte sein mit so liebevoller Sorgfalt, dass sein Nachfolger — Béla v. Pósta — auf diesem Fundamente einen grossen Bau errichten konnte.

Heuer ist die hundertste Jahreswende der Geburt *Heinrich Findly's v. Kend*. Wir betrachten es als eine liebe, aber auch obligatorische Gelegenheit, sein Andenken zu erneuern und ihn mit Stolz den unseren zu nennen.

Béla v. Pósta (1864—1919.) starb einen Monat früher, als das neue Imperium die Kolozsvärer Universität und mit derselben das Archaeologische Institut übernahm. Seit dem bot sich keine Gelegenheit, uns seiner würdig zu erinnern. Wir müssen daher dieser Ehrenpflicht genüge tun. Dies ist eine solche moralische Schuld, welche mit ihrer Last unseren Glauben an die Zukunft unseres Institutes wankend machen würde, wenn wir nicht trachteten, sie möglichst zu tilgen.

Die Verschiedenheit der zwei gleichzeitigen Gelegenheiten erklärt den Unterschied der zwei Erinnerungen.